

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2012. június 28.*

„Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés — 2002/584/IB kerethatározat — Európai elfogatóparancs és a tagállamok közötti átadási eljárások — Szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kiadott európai elfogatóparancs — 28. cikk — További átadás — Európai elfogatóparancsok »láncolata« — Harmadik európai elfogatóparancs végrehajtása ugyanazon személlyel szemben — A »végrehajtó tagállam« fogalma — Hozzájárulás az átadáshoz — Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás”

A C-192/12. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Korkein oikeus (Finnország) a Bírósághoz ugyanazon a napon érkezett, 2012. április 24-i határozatával terjesztett elő az előtte a

Melvin West

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: J. N. Cunha Rodrigues tanácselnök, U. Löhmus, A. Rosas, A. Arabadjiev (előadó) és C. G. Fernlund bírák,

főtanácsnok: P. Cruz Villalón,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel a kérdést előterjesztő bíróságnak a Bírósághoz ugyanazon a napon érkezett, 2012. április 24-i kérelmére, amelyben a Bíróság eljárási szabályzata 104b. cikke alapján az előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi eljárásban történő elbírálását kéri,

tekintettel a második tanács e kérelemnek helyt adó a 2012. május 3-i határozatára,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. június 4-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- M. West képviseletében R. Sorsa asianajaja,
- a Virallinen syyttäjä képviseletében M. Mäkelä kihlakunnansyyttäjä,
- a finn kormány képviseletében J. Heliskoski, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: finn.

- a francia kormány képviselőjében G. de Bergues, J.-S. Pilczer, N. Rouam és B. Beaupère-Manokha, meghatalmazotti minőségben,
 - a magyar kormány képviselőjében Fehér M. Z., meghatalmazotti minőségben,
 - az Egyesült Királyság Kormányának képviselőjében J. Beeko, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében W. Bogensberger és I. Koskinen, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: kerethatározat) 28. cikke (2) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a tribunal de grande instance de Paris (párizsi elsőfokú bíróság, Franciaország) által M. Westtel, az Egyesült Királyság állampolgárával és lakosával szemben antik földrajzitérkép-ritkaságok ellopása miatt kiszabott három év szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából 2007. augusztus 31-én kibocsátott európai elfogatóparancs finnországi végrehajtása keretében nyújtották be.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 Az Amszterdami Szerződés hatálybalépésének időpontjáról szóló, az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* 1999. május 1-jén közzétett tájékoztatóból (HL L 114., 56. o.) kitűnik, hogy a Finn Köztársaság az EU 35. cikk (2) bekezdése alapján tett nyilatkozatával elfogadta a Bíróság hatáskörét az EU 35. cikk (3) bekezdésének b) pontja szerinti eljárások lefolytatására.
- 4 Az EUM-Szerződéshez csatolt, átmeneti rendelkezésekről szóló 36. jegyzőkönyv 10. cikkének (1) bekezdésével összhangban a Bíróságra az EU-Szerződés Lisszaboni Szerződést megelőző változatának VI. címe értelmében ruházott hatáskörök változatlanok maradnak az Uniónak a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését megelőzően hozott aktusait illetően, abban az esetben is, ha azok elfogadására az EU 35. cikk (2) bekezdése értelmében került sor.
- 5 A kerethatározat határozat (1), (5)–(7) és (10) preambulumbekkezdése értelmében:
„(1) Az 1999. október 15–16-i tamperei Európai Tanács következtetései és különösen azok 35. pontja szerint a tagállamok között az olyan személyekre vonatkozó alakszerű hivatalos kiadatási eljárást, akik jogerős elítélésüket követően menekülnek az igazságszolgáltatás elől, el kell törölni, a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított személyeket érintő kiadatási eljárást pedig fel kell gyorsítani.

[...]

- (5) Az Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélelhozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.
- (6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.
- (7) Mivel az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezményre épülő többoldalú kiadatási rendszer felváltását a tagállamok egyoldalúan eljárva nem képesek kielégítően megvalósítani, és e cél – nagyságát és hatásait tekintve – az Unió szintjén jobban megvalósítható, a Tanács az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikkében és az Európai Közösséget létrehozó szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. Az arányosság elvének megfelelően, amelyet az utóbbi cikk rögzít, ez a kerethatározat nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.

[...]

(10) Az európai elfogatóparancs szabályozása a tagállamok közötti nagyfokú bizalomra épül. [...]"

- 6 A kerethatározat 1. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen határozza meg az európai elfogatóparancsot és végrehajtásának kötelezettségét:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.”

- 7 A kerethatározat 3. cikke felsorolja „[a]z európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező megtagadásának okai[t]”.

- 8 A kerethatározat „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikke felsorolja ezen okokat, és a következőképpen rendelkezik e tekintetben:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

[...]

6. ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, amelynek állampolgára vagy lakosa [helyesen: a végrehajtó tagállamban tartózkodik, vagy annak állampolgára vagy lakosa], és ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést”.

- 9 A kerethatározat 5. cikke, amely „A kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciák” címet viseli, a következőképpen rendelkezik:

„Az európai elfogatóparancsnak a végrehajtó igazságügyi hatóság által történő végrehajtását a végrehajtó tagállam joga az alábbi feltételekhez kötheti:

[...]

3. ha a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása céljából bocsátották ki, a végrehajtó tagállam állampolgára vagy lakosa, az átadás ahhoz a feltételhez köthető, hogy az érintett személyt – meghallgatása után – visszazállítják a végrehajtó tagállamba, hogy ott töltsen le a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést”.
- 10 A kerethatározat „Határozat az átadásról” című 15. cikke (2) bekezdésében kimondja:

„Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3–5. cikkekre, valamint a 8. cikkekre tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére.”

- 11 A kerethatározat „Esetleges büntetőeljárás más bűncselekmények miatt” című 27. cikke a következőképpen szól:

„(1) Bármely tagállam értesítheti a Tanács Főtitkárságát arról, hogy más, ugyanilyen értelmű nyilatkozatot tett tagállamokkal fenntartott kapcsolataiban vélelmezi, hogy a hozzájárulásukat adták ahhoz, hogy egy személyt az átadása előtt elkövetett, az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatt büntetőeljárást indítsanak ellene, elítéljenek, és szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából fogva tartsanak, amennyiben az adott esetben a végrehajtó igazságügyi hatóság az átadásról szóló határozatában másképpen nem rendelkezik.

(2) Az (1) és (3) bekezdésben említett esetek kivételével az átadott személy az átadása előtt elkövetett, az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző egyéb bűncselekmény miatt nem indítható ellene büntetőeljárás, nem ítéltető el, és egyéb módon sem fosztható meg szabadságától [helyesen: az átadott személy által az átadása előtt elkövetett egyéb – az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző – bűncselekmény miatt nem indítható az átadott személy ellen büntetőeljárás, az átadott személy ilyen cselekmény miatt nem ítéltető el, és egyéb módon sem fosztható meg szabadságától].

(3) A (2) bekezdés nem alkalmazandó az alábbi esetekben:

- a) ha a személy a végleges szabadon bocsátását követő 45 napon belül nem hagyja el annak a tagállamnak a területét, amelynek átadták, noha erre lehetősége lett volna, vagy elhagyása után visszatér oda;
- b) ha a bűncselekmény szabadságvesztés-büntetéssel nem büntethető vagy szabadságelvonással járó intézkedéssel nem fenyegetett;
- c) ha a büntetőeljárás nem vezet a személyi szabadságot korlátozó intézkedés alkalmazására;
- d) ha a személyt szabadságelvonással nem járó büntetésnek vagy intézkedésnek, különösen pénzbüntetésnek vagy azt helyettesítő intézkedésnek vethetik alá, még akkor sem, ha a büntetés vagy intézkedés személyi szabadságának korlátozását eredményezheti;

- e) ha a személy – a 13. cikkkel összhangban – beleegyezett átadásába, adott esetben egyidejűleg lemondott a specialitás szabályának alkalmazásáról;
- f) ha a személy átadása után, az átadását megelőzően elkövetett meghatározott cselekmények vonatkozásában kifejezetten lemondott a specialitás szabályának alkalmazásához fűződő jogáról. A lemondónyilatkozatot a kibocsátó állam illetékes igazságügyi hatóságai előtt kell megtenni, és az adott állam nemzeti jogának megfelelően kell jegyzőkönyvbe venni. A lemondónyilatkozatot úgy kell megfogalmazni, hogy abból egyértelműen kitűnjön, hogy azt az érintett személy önként és az abból adódó következmények teljes tudatában tette. E célból a személynek jogában áll védőt igénybe venni;
- g) ha a személyt átadó végrehajtó igazságügyi hatóság a (4) bekezdéssel összhangban hozzájárulását adja.”

(4) A hozzájárulás iránti kérelmet a 8. cikk (1) bekezdésében felsorolt információk és a 8. cikk (2) bekezdése szerinti fordítás kíséretében terjesztik elő a végrehajtó igazságügyi hatóságnak. A hozzájárulást meg kell adni, ha a bűncselekmény, amelyre vonatkozóan azt kérik, e kerethatározat rendelkezései szerint önmagában is átadási kötelezettséget von maga után. A hozzájárulást a 3. cikkben említett okok fennállása esetén meg kell tagadni, egyébként csak a 4. cikkben említett okok miatt tagadható meg. Az erre vonatkozó határozatot legkésőbb a kérelem kézhezvételét követő 30 napon belül meg kell hozni.

Az 5. cikkben említett esetekben a kibocsátó tagállamnak meg kell adnia az ott előírt biztosítékokat.”

12 A kerethatározat „További átadás vagy kiadatás” című 28. cikke értelmében:

„(1) Bármely tagállam értesítheti a Tanács Főtitkárságát arról, hogy más, ugyanilyen értelmű nyilatkozatot tett tagállamokkal fenntartott kapcsolataiban vélelmezi, hogy a hozzájárulásukat adták ahhoz, hogy egy személyt – az átadása előtt elkövetett bűncselekményre tekintettel kibocsátott európai elfogatóparancs alapján – más tagállamnak átadjanak, mint a végrehajtó tagállam, amennyiben az adott esetben a végrehajtó igazságügyi hatóság az átadásról szóló határozatában másképpen nem rendelkezik.

(2) Az európai elfogatóparancs alapján a kibocsátó tagállamnak átadott személy a végrehajtó tagállam hozzájárulása nélkül, az átadása előtt elkövetett bűncselekményre tekintettel kibocsátott európai elfogatóparancs alapján az alábbi esetekben átadható a végrehajtó tagállamon kívüli más tagállamnak:

- a) ha a személy a végleges szabadon bocsátását követő 45 napon belül nem hagyja el annak a tagállamnak a területét, amelynek átadták, noha erre lehetősége lett volna, vagy elhagyása után visszatér oda;
- b) ha a keresett személy beleegyezik abba, hogy európai elfogatóparancs alapján a végrehajtó tagállamtól különböző másik tagállamnak átadják. A lemondónyilatkozatot [helyesen: hozzájárulást] a kibocsátó tagállam illetékes igazságügyi hatóságai előtt kell megtenni, és azt az adott állam belső jogának megfelelően kell jegyzőkönyvbe venni. A lemondónyilatkozatot [helyesen: hozzájárulást] úgy kell megfogalmazni, hogy abból egyértelműen kitűnjön, hogy azt az érintett személy önként és az abból adódó következmények teljes tudatában tette. E célból a személynek jogában áll védőt igénybe venni;
- c) ha a keresett személyre a 27. cikk (3) bekezdésének a), e), f) és g) pontja szerint nem vonatkozik a specialitás szabálya.

(3) A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi szabályok szerint járul hozzá a másik tagállamnak való átadáshoz:

- a) hozzájárulás iránti kérelmet a 9. cikknek megfelelően, a 8. cikk (1) bekezdésében felsorolt információk és a 8. cikk (2) bekezdése szerinti fordítás kíséretében terjesztik elő;

- b) a hozzájárulást meg kell adni, ha az alapul szolgáló bűncselekmény e kerethatározat rendelkezései szerint önmagában is átadási kötelezettséget von maga után;
- c) a határozatot legkésőbb a kérelem beérkezését követő 30 napon belül hozzák meg;
- d) a hozzájárulást a 3. cikkben felsorolt okok fennállása esetén megtagadják, egyébként pedig csak a 4. cikkben említett okok miatt tagadható meg.

Az 5. cikkben említett esetekben a kibocsátó tagállamnak meg kell adnia az ott előírt biztosítékokat.

(4) Az (1) bekezdés ellenére az európai elfogatóparancs alapján átadott személy nem adható ki harmadik államnak azon tagállam illetékes hatóságának hozzájárulása nélkül, amely őt átadta. A hozzájárulást az adott tagállam a rá nézve kötelező egyezményekkel, valamint belső jogával összhangban adja meg.”

- 13 A kerethatározat „Átmeneti rendelkezés” című 32. cikke értelmében:

„A 2004. január 1-je előtt kézhez vett kiadatási kérelmeket továbbra is a kiadás terén meglévő nemzetközi szerződések szabályozzák. Az ezen időpont után érkező kérelmekre nézve a tagállamok által e kerethatározat szerint elfogadott szabályok az irányadók. Az egyes tagállamok azonban e kerethatározat elfogadásakor nyilatkozhatnak úgy, hogy végrehajtó tagállamként továbbra is a 2004. január 1-je előtt alkalmazandó kiadatási rendszer szerint járnak el az általuk meghatározott időpont előtt elkövetett cselekményekre vonatkozó megkeresésekkel kapcsolatban. Ez nem lehet 2002. augusztus 7-nél későbbi időpont. A fent említett nyilatkozatot az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* közzé kell tenni. A nyilatkozat bármikor visszavonható.”

A finn jog

- 14 A Finn Köztársaság és az Európai Unió többi tagállama közötti átadásról szóló, 2003. december 30-i 1286/2003 törvény (rikoksen johdosta tapahtuvasta luovuttamisesta Suomen ja muiden Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä annettu laki [1286/2003]) 61. §-a értelmében a valamely tagállam által a Finn Köztársaságnak átadott személy nem adható át másik tagállamnak, kivéve többek között azt az esetet, ha az e személyt átadó tagállam hozzájárul a tilalomtól való eltéréshez.
- 15 Az e törvény 61. §-ával együttesen értelmezett 62. §-ából következik, hogy ha valamely tagállam egy másik tagállamból a Finn Köztársaságnak korábban átadott személy továbbadását kéri, és e személy ellenzi ezen újabb átadást, az illetékes ügyészség keresi meg a további átadáshoz való hozzájárulás iránti kérelemmel azt a tagállamot, amelyből átadták e személyt a Finn Köztársaságnak.

Az alapjogvita és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A jogvita előzményei

- 16 M. West ellen három európai elfogatóparancsot adtak ki egymást követően.
- 17 Az első európai elfogatóparancsot 2005. március 14-én az M. West elleni azon büntetőeljárás lefolytatása céljából bocsátották ki a francia hatóságok, amelyet antik földrajzitérkép-ritkaságoknak a Bibliothèque Nationale de France-ból való, 1999. október 26-i és 2000. szeptember 5-i ellopása miatt indítottak. Ezen elfogatóparancsot eredetileg a Schengeni Információs Rendszerben (SIS) és az Interpolon keresztül terjesztették, majd átadták Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága hatáskörrel rendelkező hatóságainak, mivel M. Westet ebben az időszakban itt tartották fogva. Miután

ezen európai elfogatóparancs végrehajtásaként nem tudták M. Westet átadni, 2007. február 15-én a párizsi tribunal de grande instance távollétében háromévi szabadságvesztés-büntetésre ítélte őt. Következésképpen a francia igazságügyi hatóságok újabb európai elfogatóparancsot bocsátottak ki ellene e szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából, amelyet a SIS-ben és az Interpolon keresztül terjesztettek.

- 18 A második európai elfogatóparancsot 2009. december 9-én bocsátották ki a finn hatóságok a Helsinki Egyetem (Finnország) könyvtárában a 2001. február 22. és 26. közötti időszakban általa elkövetett lopások miatt kiszabott, és a Helsingin hovioikeus (helsinki fellebbviteli bíróság) által 2002. május 31-i ítéletével másodfokon helybenhagyott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából.
- 19 A harmadik európai elfogatóparancsot 2010. április 1-jén bocsátották ki a magyar hatóságok M. Westtel szemben indított büntetőeljárás céljából, amelyet amiatt folytattak, hogy 2000. augusztus 16. és 18. között az Országos Széchényi Könyvtárban (Magyarország) több nagy értékű, XVII. századi atlaszt csonkított meg, kivágva azokból nyolc térképmetszetet azok eltulajdonítása céljából.

Az M. Westre vonatkozó átadási eljárások

- 20 A Bíróság rendelkezésére álló iratokban nem szereplő időpontban az Egyesült Királyság igazságügyi hatóságai a magyar igazságügyi hatóságok által kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása céljából átadták M. Westet Magyarországnak. Ezt az átadást nem kötötték semmilyen feltételhez. A Budai Központi Kerületi Bíróság (Magyarország) M. Westet a neki felrótt lopások miatt tizenhat hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélte. A Fővárosi Bíróság – miután megállapította, hogy mind a finn igazságügyi hatóságok, mind pedig a francia igazságügyi hatóságok által átadott elfogatóparancs tekintetében teljesülnek az átadás feltételei – 2011. január 27-i határozatával elrendelte M. West átadását a Finn Köztársaságnak. Az említett iratokból kiderül, hogy az Egyesült Királyság igazságügyi hatóságai hozzájárulásukat adták ezen átadáshoz anélkül, hogy azt bármilyen feltételhez kötötték volna.
- 21 2011. szeptember 15-én Magyarország átadta M. Westet a Finn Köztársaságnak az utóbbi tagállam igazságügyi hatóságai által kibocsátott európai elfogatóparancs alapján, a Helsingin hovioikeus által vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából. Tizenhét hónap szabadságvesztés-büntetés letöltése maradt hátra. M. West szabadulásának időpontját 2012. április 29-ére tűzték ki. 2012. január 25-én a magyar Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium levelet küldött a Virallinen syöttäjä-nek (finn ügyész), tájékoztatva ez utóbbit a Fővárosi Bíróság 2011. január 27-i határozatáról. E levél kifejtette, hogy e bíróság úgy határozott, hogy „a finn eljárás befejezését követően az érintettet át kell adni a francia hatóságoknak”.
- 22 2012. február 9-én a Virallinen syöttäjä arra irányuló kérelemmel fordult a Helsingin käräjäoikeushoz (helsinki kerületi bíróság), hogy a francia igazságügyi hatóságok által 2007. augusztus 31-én kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásaként M. Westet adják át a Francia Köztársaságnak, kifejtve, hogy Magyarország hozzájárulását adta ezen átadáshoz. A Bíróság előtt tartott tárgyaláson ismertetett észrevételekből kiderül, hogy a Virallinen syöttäjä a rendőrség közreműködésével szintén lépéseket tett annak kiderítése céljából, hogy az Egyesült Királyság hozzájárult-e ezen átadáshoz. Ez utóbbi tagállam illetékes hatóságai azt a választ adták, hogy az M. West Francia Köztársaságnak való átadására vonatkozó határozatot a finn hatóságoknak kell meghozniuk. A Bíróság írásbeli kérdéseire adott válaszában az Egyesült Királyság a maga részéről e tekintetben rámutatott arra, hogy a Finn Köztársaság kérte, hogy járuljon hozzá M. West Francia Köztársaságnak való átadásához, azonban e hozzájárulást nem adta meg.
- 23 2012. február 17-i határozatában a Helsingin käräjäoikeus engedélyezte M. West átadását a Francia Köztársaságnak. M. West fellebbezést nyújtott be a Korkein oikeushoz (legfelsőbb bíróság) e határozat ellen. M. West azzal az indokkal vitatja az átadást, hogy az Egyesült Királyság nem járult hozzá ehhez a

harmadik átadáshoz. A Virallinen syöttäjä ezzel szemben úgy ítéli meg, hogy az átadáshoz mindössze Magyarország hozzájárulása szükséges, mivel ez az a tagállam, ahonnan M. Westet ténylegesen átadták a Finn Köztársaságnak.

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat

- 24 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatában a Korkein oikeus kifejti, hogy arról kell határozni, hogy a kerethatározat értelmében a francia igazságügyi hatóságok által kért átadáshoz szükséges-e Magyarországon kívüli más tagállam hozzájárulása. A jelen esetben nem állítják, és még csak nem is hivatkoznak arra, hogy az Egyesült Királyság hozzájárulását adta M. West Francia Köztársaságnak való átadásához. Magyarország azonban hozzájárult ehhez.
- 25 A Korkein oikeus szerint a végrehajtó tagállamnak a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdése szerinti hozzájárulására vonatkozó követelmény nem a nemzeti jog alapján eldöntendő kérdés. A kerethatározat által létrehozott rendszer megfelelő működése érdekében egységes értelmezés szükséges.
- 26 A Korkein oikeus kifejti, hogy a jelen esetben nem teljesülnek a kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában előírt feltételek. E cikk (2) bekezdésének c) pontja azonban releváns lehet. E rendelkezés szerint, amely a kerethatározat 27. cikke (3) bekezdésének g) pontjára hivatkozik, a végrehajtó tagállamnak a további átadáshoz nem kell külön hozzájárulnia, ha „a személyt átadó végrehajtó igazságügyi hatóság” hozzájárul a további nyomozati vagy a büntetőeljárás lefolytatását érintő intézkedésekhez. Kétség áll fenn azonban a tekintetben, hogy „a személyt átadó végrehajtó igazságügyi hatóság” éppen annak a tagállamnak a hatóságát jelenti-e, amelyet a 28. cikk (2) bekezdésének első része végrehajtó tagállamként említ.
- 27 A kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy a kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének szövege azt látszik alátámasztani, hogy a végrehajtó tagállam, amelynek a hozzájárulása szükséges, kizárólag az a tagállam, amely utoljára adta át a személyt annak a tagállamnak, amelyhez az új, aktuális elfogatóparancsot benyújtották. Ezen értelmezést megerősíti a kerethatározat általános célja, mely szerint az átadási eljárásnak a lehető legkevesebb ellenőrzést kell igényelnie. Noha ez az értelmezés nehézség nélkül alkalmazható három tagállam közötti átadások esetén, nem alkalmazható, ha négy tagállam érintett az átadásban. Így a jelen esetben az a kérdés merül fel, hogy az Egyesült Királyság megőrizte-e a hozzájárulási jogát még azután is, hogy Magyarország átadta M. Westet a Finn Köztársaságnak.
- 28 A Korkein oikeus úgy ítéli meg, hogy az ilyen hozzájárulás által követett célra kell irányulnia a kérdésnek. E tekintetben relevánsak lehetnek az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának a kerethatározat 4. cikkében szereplő, mérlegelhető okai. Egyébként annak 5. cikke értelmében a nemzeti jog bizonyos feltételeket írhat elő a végrehajtó tagállam állampolgárának és lakosának minősülő személyek átadására vonatkozóan.
- 29 Az említett bíróság szerint az e rendelkezéseket megalapozó megfontolások a kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének azon értelmezése mellett szólnak, miszerint a végrehajtásért eredetileg felelős tagállam helyzete nem gyengíthető meg azzal az indokkal, hogy a bűncselekményt követően e tagállam hozzájárult az érintett személy további átadásához. E további átadás nem vezetne tehát ahhoz, hogy az intézkedési és mérlegelési jogkör arra a tagállamra száll át, amely utolsóként adja át ugyanazt a személyt az átadási láncolatban. Az utolsó átadást foganatosító tagállam és a büntetőeljárás hatálya alá tartozó személy között fennálló egyetlen kapcsolat ugyanis arra a büntetőeljárásra korlátozódik, amelynek tekintetében az eljárás és a végrehajtás még azelőtt befejeződött, hogy az érintettet átadták egy másik tagállamnak.

- 30 E körülmények között a Korkein oikeus úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdést terjeszti előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„A [...] kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének alkalmazása során végrehajtó tagállamnak az a tagállam minősül-e, amelyből valamely személyt európai elfogatóparancs alapján eredetileg átadtak egy másik tagállamnak, vagy ez a másik tagállam, amelyből a személyt harmadik tagállamnak adták át, és amelyet most a negyedik tagállamnak való további átadás végett keresnek meg? Vagy esetleg mindkét tagállam hozzájárulására szükség van?”

- 31 Szintén 2012. április 24-én hozott külön határozatában a Korkein oikeus elrendelte M. West fogva tartásának meghosszabbítását.

A sürgősségi eljárásról

- 32 A Bíróság Hivatalához ugyanazon a napon érkezett, 2012. április 24-i külön kérelmével a Korkein oikeus a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem – az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23a. cikkében és eljárási szabályzatának 104b. cikkében szereplő – sürgősségi eljárásban történő elbírálását kéri.
- 33 A kérdést előterjesztő bíróság azzal indokolta e kérelmet, hogy a francia igazságügyi hatóságok által kibocsátott európai elfogatóparancsot követően M. West finnországi fogva tartását – amely főszabály szerint 2012. április 29-én lejárt volna – meghosszabbították. Mivel M. Westet megfosztották a szabadságától, az általa felhívható jogbiztonságra tekintettel feltétlenül indokolt a sürgősségi eljárás.
- 34 Az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság második tanácsa ezen indokolást elfogadva 2012. május 3-án úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi eljárásban bírálják el.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 35 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy amint a jelen ítélet 3. és 4. pontjából kiderül, a Bíróság a jelen esetben az átmeneti rendelkezésekről szóló 36. jegyzőkönyv 10. cikkének (1) bekezdése alapján rendelkezik hatáskörrel a kerethatározat értelmezésére. Ezenfelül meg kell állapítani, hogy az említett kerethatározat 32. cikkéből továbbá az következik, hogy az olyan cselekményekre vonatkozó megkeresésekkel kapcsolatban is alkalmazandó, amelyeket – mint az alapügyben is – 2004. január 1-je előtt követtek el, amennyiben a végrehajtó tagállam nem nyilatkozott úgy, hogy ilyen megkeresés esetén továbbra is az ezen időpontot megelőzően alkalmazandó kiadatási rendszer szerint jár el. Nem vitatott, hogy sem azon két ország, amely már végrehajtott európai elfogatóparancsot M. Westre vonatkozóan, így az Egyesült Királyság és Magyarország sem, továbbá a Finn Köztársaság sem, amely az alapügyben kérte egy másik európai elfogatóparancs M. Westtel szembeni végrehajtását, nem tett ilyen nyilatkozatot.
- 36 A kérdést előterjesztő bíróság kérdése lényegében arra irányul, hogy a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy ha valamely személlyel szemben egymást követő európai elfogatóparancsok alapján több, tagállamok közötti átadást foganatosítottak, e személynek az őt utolsóként átadó tagállamtól eltérő tagállamnak való további átadása az eredeti átadását foganatosító tagállam, az utolsó átadását foganatosító tagállam, vagy az átadását foganatosító valamennyi tagállam hozzájárulásához van-e kötve.
- 37 E kérdés az Egyesült Királyság állampolgára és lakosa, M. West helyzetére vonatkozik, akit e tagállam (a továbbiakban: első végrehajtó tagállam) igazságügyi hatóságai a magyar igazságügyi hatóságok által büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs alapján átadtak

Magyarországnak, majd ezt követően Magyarország (a továbbiakban: második végrehajtó tagállam) átadott a Finn Köztársaságnak a finn igazságügyi hatóságok által szabadságvesztés-büntetés végrehajtás céljából kibocsátott európai elfogatóparancs alapján, és aki ellen ezután ez utóbbi tagállam (a továbbiakban: harmadik végrehajtó tagállam) a Francia Köztársaságnak történő átadása érdekében eljárást fogantatosított a francia igazságügyi hatóságok által az első átadást megelőzően elkövetett bűncselekmények miatt távollétében kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs alapján.

- 38 A második végrehajtó tagállam hozzájárult ahhoz, hogy M. Westet a harmadik végrehajtó tagállam átadja a Francia Köztársaságnak. Ezzel szemben – amint a jelen ítélet 22. pontja utal rá – az iratokból nem derül ki, hogy az első végrehajtó tagállam hozzájárulását adta-e ehhez.
- 39 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság azt a kérdést teszi fel, hogy M. Westnek a harmadik végrehajtó tagállam által a Francia Köztársaság számára való átadásához a második végrehajtó tagállam által korábban már megadott hozzájáruláson felül szükség van-e az első végrehajtó tagállam hozzájárulására is, vagy pedig elegendő e két végrehajtó tagállam egyikének a hozzájárulása.
- 40 A kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy főszabály szerint az európai elfogatóparancs alapján a kibocsátó tagállamnak átadott személy – az átadása előtt elkövetett bűncselekményre tekintettel kibocsátott európai elfogatóparancs alapján – csak a „végrehajtó tagállam hozzájárulás[ával]” adható át a „végrehajtó tagállamon” kívüli más tagállamnak.
- 41 A kerethatározat 27. cikkének (2) bekezdésében kimondott specialitás szabályához hasonlóan, miszerint az átadott személy által az átadása előtt elkövetett egyéb – az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző – bűncselekmény miatt nem indítható az átadott személy ellen büntetőeljárás, az átadott személy ilyen cselekmény miatt nem ítéltető el, és egyéb módon sem fosztható meg szabadságától (lásd a C-388/08. PPU. sz., Leymann és Pustovarov ügyben 2008. december 1-jén hozott ítélet [EBHT 2008., I-8983. o.] 43. pontját), az ugyanezen kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdése biztosítja a keresett személynek az a jogot, hogy az átadása előtt elkövetett bűncselekmény miatti büntetőeljárás lefolytatása vagy szabadságvesztés-büntetés végrehajtása érdekében a végrehajtó tagállamon kívüli más tagállamnak nem adható ki.
- 42 A kerethatározat 28. cikkének (1) bekezdésével összhangban az e rendelkezésben szereplő nyilatkozat megtételével minden tagállam kizárhatja az előző pontban kimondott szabály alkalmazását. A jelen esetben azonban nem vitatott, hogy az M. Westtel szemben egymást követően kibocsátott európai elfogatóparancsokkal érintett egyik tagállam sem tett ilyen nyilatkozatot.
- 43 A kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdésében előírt szabály egyébként ugyanezen bekezdésben, az a)–c) pontokban kimondott három kivételt tartalmaz, amelyek az alapügyben azonban nem alkalmazhatók. Ebben különösen megállapítást nyert, hogy az első végrehajtó tagállam – a magyar igazságügyi hatóságok által M. West ellen Magyarországnak való átadása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása során – nem zárta ki a kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének c) pontjában kimondott specialitás szabályát, és következésképpen nem zárta ki az említett 28. cikk (2) bekezdésben megkövetelt hozzájárulás megadását M. West Magyarországnak való átadását megelőzően elkövetett bűncselekmények miatt egy másik tagállamnak való további átadása esetén.
- 44 Nem vitatott továbbá, hogy Magyarország – második végrehajtó tagállamként – a finn igazságügyi hatóságok által M. West Finn Köztársaságnak való átadása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása során kérte az első végrehajtó tagállam hozzájárulását ezen átadáshoz, és hogy ez utóbbi tagállam hozzájárulását adta ehhez.
- 45 Ebből következik, hogy az olyan személy átadásához, mint amilyen M. West az alapügyben, szükség van a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdésében előírt hozzájárulásra.

- 46 Azon kérdést illetően, hogy az érintett személy átadásához az ellene kibocsátott európai elfogatóparancsot végrehajtó egyetlen, vagy két tagállam hozzájárulása szükséges-e, a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdése háromféleképpen értelmezhető az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, amint az Európai Bizottság az írásbeli észrevételeiben azt megjegyezte. Az első értelmezés szerint e rendelkezés megköveteli az első és a második végrehajtó tagállam hozzájárulását is. A második értelmezés értelmében csak az első végrehajtó tagállam hozzájárulása szükséges. Végül a harmadik értelmezés szerint az említett rendelkezés kizárólag a második végrehajtó tagállam hozzájárulásának a beszerzését követeli meg.
- 47 M. West, valamint a finn és a francia kormány lényegében az első értelmezés alkalmazását javasolja. E tekintetben, míg M. West és a finn kormány úgy ítéli meg, hogy a harmadik végrehajtó tagállamnak egyszerre kell kérnie az első és a második végrehajtó tagállam hozzájárulását, a francia kormány arra hivatkozik, hogy mindegyik végrehajtó tagállam köteles maga alkalmazni a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdését, így az alapügyben a harmadik végrehajtó tagállamnak csak a második végrehajtó tagállam hozzájárulását kell kérnie, ez utóbbi pedig köteles az első végrehajtó tagállam hozzájárulását kérni.
- 48 A Virallinen syöttäjä az átadások folyamatosságának biztosítása érdekében a maga részéről a harmadik értelmezést részesíti előnyben, habár másodlagosan nem zárja ki a második értelmezést. A Bizottság ehhez hasonlóan úgy ítéli meg, hogy a harmadik értelmezést kell előnyben részesíteni, mivel az a kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének szövegén alapul, és ez felel meg leginkább a kölcsönös elismerés elvének. A Bizottság mindazonáltal megjegyzi, hogy a második értelmezést megerősíti az a cél, hogy az átadással érintett személyek felett bizonyos távolsági ellenőrzést tartsanak fenn, valamint az a törekvés, hogy az átadási rendszer nagyfokú átláthatóságát azáltal biztosítsák, hogy ugyanazon végrehajtó tagállam hozzájárulását az átadások számától függetlenül szükségessé teszik. A Virallinen syöttäjä és a Bizottság is elutasítja az első értelmezést.
- 49 A kerethatározat 28. cikke (2) bekezdése és különösen a „végrehajtó tagállam” kifejezés hatályának az alapügyhöz hasonló helyzetben történő megállapítása érdekében figyelembe kell venni e rendelkezés szövegét és a kerethatározat célját (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Leymann és Pustovarov ügyben hozott ítélet 46. pontját).
- 50 Elsőként, a kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének szövegét illetően emlékeztetni kell arra, hogy – amint a jelen ítélet 40. pontjában már megállapításra került – ha az e cikkben előírt egyik kivétel sem alkalmazandó, e rendelkezés szerint az európai elfogatóparancs alapján a kibocsátó tagállamnak átadott személyt e tagállam – az átadása előtt elkövetett bűncselekményre tekintettel kibocsátott európai elfogatóparancs alapján – csak a „végrehajtó tagállam” hozzájárulásával adhatja át a „végrehajtó tagállamon” kívüli más tagállamnak.
- 51 E megfogalmazásból következik, hogy – noha a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdése nem irányul kifejezetten az alapügyhöz hasonló helyzetre, amikor a keresett személyre három egymást követő átadási kérelem vonatkozik – az e rendelkezés által létrehozott rendszer keretében, amely egy korábban már átadott személynek a kibocsátó tagállam általi további átadására vonatkozik, a „végrehajtó tagállam” fogalma – amint a kérdést előterjesztő bíróság, a francia kormány és a Bizottság azzal érvelt – azon tagállamra utal, amely végrehajtotta azt az európai elfogatóparancsot, amely alapján az érintett személyt átadták e kibocsátó tagállamnak, és amely végrehajtó tagállamként hatáskörrel ruházta fel ez utóbbi államot e személy másik tagállamnak való átadására.
- 52 Ebből következik, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló ügyben a „végrehajtó tagállamnak” a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdésében szereplő fogalma a finn igazságügyi hatóságok által M. West Magyarországtól a Finn Köztársaságnak való átadása érdekében kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozik, és ennél fogva e fogalom a második végrehajtó tagállamot jelöli, vagyis azt a tagállamot, amely utoljára átadta M. Westet annak a tagállamnak, amely harmadik végrehajtó tagállamként ezen ügyben kérte e személy átadását a Francia Köztársaságnak az ez utóbbi igazságügyi hatóságai által kibocsátott elfogatóparancs alapján.

- 53 Másodsorban a kerethatározat által követett célt illetően emlékeztetni kell arra, hogy az különösen az igazságügyi együttműködés megkönnyítésére és meggyorsítására irányul (lásd a C-303/05. sz. *Advocaten voor de Wereld* ügyben 2007. május 3-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-3633. o.] 31. pontját; a C-296/08. PPU. sz. *Santesteban Goicoechea* ügyben 2008. augusztus 12-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6307. o.] 51., 55. és 76. pontját, valamint a fent hivatkozott *Leymann és Pustovarov* ügyben hozott ítélet 42. pontját). E kerethatározat így azon cél kitűzött előmozdítására irányul, hogy az Unió a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagyfokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott *Leymann és Pustovarov* ügyben hozott ítélet 48. és 50. pontját).
- 54 Egyébként amint a kerethatározat (5) és (7) preambulumbekzdéséből következik, annak célja, hogy a tagállamok közötti többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén nyugvó átadásának rendszerével váltsa fel (lásd a fent hivatkozott *Advocaten voor de Wereld* ügyben hozott ítélet 28. pontját; a C-66/08. sz. *Kozłowski*-ügyben 2008. július 17-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6041. o.] 31. és 43. pontját; a C-123/08. sz. *Wolzenburg*-ügyben 2009. október 6-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-9621. o.] 56. pontját és a C-261/09. sz. *Mantello*-ügyben 2008. augusztus 12-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-11477. o.] 35. pontját).
- 55 Ezen elv, amely az igazságügyi együttműködés „sarokkövéként” szolgál, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése értelmében azt is magában foglalja, hogy a tagállamok főszabály szerint kötelesek végrehajtani az európai elfogatóparancsot. Ez utóbbiak ugyanis kötelesek foganatosítani e parancsot, vagyis nem tagadhatják meg annak végrehajtását, és csak az e kerethatározat 3–5. cikkében felsorolt esetekben köthetik feltételekhez. Ehhez hasonlóan, annak 28. cikkének (3) bekezdése szerint a további átadáshoz való hozzájárulás is csak ugyanezekben az esetekben tagadható meg (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott *Leymann és Pustovarov* ügyben hozott ítélet 49. és 51. pontját, a fent hivatkozott *Wolzenburg*-ügyben hozott ítélet 57. pontját, valamint a fent hivatkozott *Mantello*-ügyben hozott ítélet 36. és 37. pontját).
- 56 Az alapügyben szereplőhöz hasonló ügyben – amint azt M. West, valamint a finn és a francia kormány javasolja – az első és a második végrehajtó tagállam hozzájárulásának a megkövetelése veszélyeztetné a kerethatározat célját, amely a tagállamok közötti igazságügyi együttműködés gyorsítására és egyszerűsítésére irányul.
- 57 Kétségtelen, hogy – amint a finn kormány és a Virallinen syttjä a tárgyaláson kiemelte – a hozzájárulás iránti kérelem egyszerre megküldhető az európai elfogatóparancsok láncolatában szereplő minden végrehajtó tagállamnak, és a SIS meglétére figyelemmel az egyes végrehajtó tagállamok azonosítása nem tűnik túlzottan bonyolult feladatnak. Nem egyértelmű, hogy a több tagállam hozzájárulására vonatkozó követelmény önmagában leküzdhetetlen gyakorlati nehézségeket okozna.
- 58 Egy ilyen követelmény ugyanakkor bonyolultabbá és lassabbá tenné az európai elfogatóparancs végrehajtását, mivel az elítélt vagy gyanúsított személy további átadásához való több tagállam általi hozzájárulás beszerzésére irányuló kötelezettség számos, a kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése szerinti kiegészítő információk iránti kérelem ez utóbbi tagállamok általi megküldését eredményezheti, és mindenképpen megnövelheti a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdése értelmében kötelező hozzájárulással bíró tagállamok, mind pedig e tagállamok és a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése értelmében az európai elfogatóparancs végrehajtásáért felelős tagállam közötti eltérő határozatok lehetőségét. Még inkább ez lenne a helyzet, ha az ezen értelmezés alapjául szolgáló logikával összhangban el kellene fogadni, hogy minden tagállamnak, amely európai elfogatóparancsot hajtott végre egy meghatározott személlyel szemben, hozzájárulását kellene adnia e személy további átadása esetén.
- 59 Különösen nem lehetne kizárni, hogy az alapügyhöz hasonló helyzetben a második végrehajtó tagállam, amely hozzájárult a további átadáshoz a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdése értelmében, és a harmadik végrehajtó tagállam, amelynek végre kell hajtania az átadást annak 1. cikkének (2) bekezdése

alapján, különböző határozatokat hoz ezen átadás tárgyában, és hogy ennél fogva az átadás nem lenne foganatosítható. Mindazonáltal egy ilyen lehetőség benne rejlik e kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdésével létrehozott rendszerben, mivel e rendelkezés további átadás esetén főszabály szerint megköveteli két tagállam egybehangzó határozatát az utolsó átadást megelőzően elkövetett bűncselekmény tekintetében.

- 60 Igaz ugyan, hogy kizárólag az első végrehajtó tagállam hozzájárulásának a megkövetelése szintén elegendő lenne a kerethatározat által kitűzött, az egyszerűsége és a gyorsaságra irányuló cél eléréséhez, annál is inkább, hogy ez ugyanaz a tagállam lenne, amelynek az egymást követő átadások számától függetlenül a hozzájárulását kellene adnia ugyanazon személy további átadása esetén.
- 61 Mindazonáltal – amint a Bizottság arra rámutatott – az alapügyben szereplőhöz hasonló ügyben a második és a harmadik végrehajtó tagállam közötti kapcsolat közvetlen és azonnali jellege megkönnyíti az e két tagállam közötti igazságügyi együttműködést.
- 62 Ebből következik, hogy azon értelmezés, miszerint a „végrehajtó tagállam” fogalma kizárólag azon tagállamra utal, amely az érintett személy utolsó átadását foganatosította, megerősíti a kerethatározat által a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése térségének érdekében bevezetett átadási rendszert, azon kölcsönös bizalommal együttesen, amelynek fenn kell állnia a tagállamok között. Azon helyzetek korlátozásával, amikor a tagállamok ugyanazon személy egymást követő átadásaiban érintett végrehajtó igazságügyi hatóságai megtagadhatják az európai elfogatóparancs végrehajtásához való hozzájárulásukat, ezen értelmezés csupán megkönnyíti a keresett személyek átadását a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében kimondott kölcsönös elismerés elvének megfelelően, amely az ez utóbbi által bevezetett alapvető szabálynak minősül (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Wolzenburg-ügyben hozott ítélet 58. és 59. pontját).
- 63 A finn kormány arra hivatkozik, hogy az említett értelmezés megghiúsíthatja a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdésében kitűzött cél elérését, amely a személyt átadó tagállam szuverenitásának védelmére, valamint annak biztosítására irányul, hogy az átadását követően e személlyel szemben nem folytatnak nyomozást, nem ítélik el, és nem adják át a továbbiakban egy másik tagállamnak az első átadást megelőző, azon bűncselekmények miatt, amelyek nem képezik ezen átadás alapját.
- 64 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a kölcsönös elismerés elve nem jelenti az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó feltétlen kötelezettséget. Amint a jelen ítélet 55. pontjából kitűnik, a kerethatározat rendszere – amint az többek között annak 3–5. cikkéből következik – lehetőséget biztosít a tagállamoknak, hogy bizonyos helyzetekben megengedjék az illetékes igazságügyi hatóságok számára, hogy megtagadják az átadást (lásd ebben az értelemben a C-306/09. sz. B-ügyben 2010. október 21-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-10341. o.] 50. és 51. pontját).
- 65 A kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdését ugyanezen összefüggés között kell érteni. Amint ugyanis e cikk (3) bekezdéséből következik, noha a végrehajtó igazságügyi hatóságoknak főszabály szerint hozzá kell járulniuk a további átadáshoz, e (3) bekezdés d) pontjának első albekezdése értelmében megtagadhatják a hozzájárulásukat a további átadáshoz az e kerethatározat 3. és 4. cikkében felsorolt okok alapján. Egyébként ugyanezen (3) bekezdés második albekezdése előírja, hogy a kibocsátó tagállamnak meg kell adnia a végrehajtó igazságügyi hatóság számára a kerethatározat 5. cikkében előírt biztosítékokat.
- 66 Mindazonáltal a „végrehajtó tagállam” jelen ítéletből következő fogalma nem veszélyezteti az első végrehajtó tagállam számára a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdésében biztosított hatásköröket. E kerethatározat 28. cikkének (3) bekezdése alapján ezen első végrehajtó tagállam ugyanis mind az első európai elfogatóparancs végrehajtásakor, mind pedig a második európai elfogatóparancshoz való hozzájárulás iránti kérelem alkalmával hivatkozhat az annak 3–5. cikkében szereplő rendelkezésekre.

Márpedig az alapügyben az első végrehajtó tagállam e rendelkezések egyikére vagy másikára való hivatkozás nélkül hozzájárult az érintett európai elfogatóparancs végrehajtásához az érintett személy első és második átadásakor is.

- 67 Nem zárható ki, hogy – azon európai elfogatóparancs kibocsátását megalapozó ténybeli és jogi körülmények folytán, amely alapján foganatosítandó a harmadik átadás – mindössze e harmadik átadás során lehetséges a kerethatározat 3–5. cikkében szereplő egy vagy több rendelkezésre először hivatkozni.
- 68 Ebben a helyzetben – a kerethatározat alapjául szolgáló, a tagállamok közötti magas fokú bizalomra tekintettel – főszabály szerint a második és a harmadik végrehajtó tagállamnak is hivatkoznia kell adott esetben az említett 3–5. cikkben szereplő egyik vagy másik rendelkezésre, ha az abban szereplő alkalmazási feltételek teljesülnek e további átadás hatálya alá tartozó személy tekintetében.
- 69 A finn és a francia kormány mindazonáltal úgy ítéli meg, hogy ezen értelmezés nem veszi figyelembe, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának bizonyos okaira nem hivatkozhat minden végrehajtó tagállam. Ha az alapügyben szereplőhöz hasonló ügyben az első végrehajtó tagállam hozzájárulása nem volna szükséges, e tagállamot megfosztanák annak lehetőségétől, hogy ezen állam állampolgára vagy lakosa érdekében a kerethatározat 4. cikkének 6. pontjára és 5. cikkének 3. pontjára hivatkozzon. Márpedig e rendelkezésekre nem hivatkozhat e személy érdekében sem az első, sem pedig a második végrehajtó tagállam.
- 70 Emlékeztetni kell arra, hogy a kerethatározat 4. cikkének 6. pontja és 5. cikkének 3. pontja a végrehajtó igazságügyi hatóság számára egyfelől lehetővé teszi az elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, ha az érintett személy szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs hatálya alá tartozik, és „a végrehajtó tagállamban tartózkodik, amelynek állampolgára vagy lakosa [helyesen: a végrehajtó tagállamban tartózkodik, vagy annak állampolgára vagy lakosa],” akkor, ha ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést; másfelől ha e személy nyomozás céljából kibocsátott európai elfogatóparancs hatálya alá tartozik, és a „végrehajtó tagállam állampolgára vagy lakosa”, ahhoz a feltételhez kötheti az átadást, hogy érintett személyt visszaszállítják a végrehajtó tagállamba, hogy ott töltsen le a kibocsátó tagállamban rá kiszabott büntetést. E rendelkezések célja többek között lehetővé tenni azt, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság különös jelentőséget tulajdonítson annak, hogy növelhető-e a keresett személy társadalomba való, a vele szemben kiszabott büntetés végrehajtását követő visszailleszkedésének esélye (lásd a fent hivatkozott Kozłowski-ügyben hozott ítélet 45. pontját, a fent hivatkozott Wolzenburg-ügyben hozott ítélet 62. és 67. pontját, valamint a fent hivatkozott B-ügyben hozott ítélet 52. pontját).
- 71 A jelen ítéletből következő értelmezés szerint a második végrehajtó tagállam – még kevésbé, mint a harmadik végrehajtó tagállam – a kerethatározat 28. cikke (3) bekezdése első albekezdésének d) pontja értelmében nem hivatkozhat az alapügyben az említett rendelkezésekre a keresett személy további átadása céljából, mivel e személy nem állampolgára vagy lakosa e tagállamoknak, és nem is tartózkodik azok területén, hanem az első végrehajtó tagállam állampolgára és lakosa.
- 72 Mindazonáltal e körülmény nem befolyásolhatja a kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének értelmezését, mivel e rendelkezés – mivel megköveteli a végrehajtó tagállam előzetes hozzájárulását a további átadás esetén – az adott ügy egyedi körülményeitől függetlenül alkalmazandó általános szabályt vezet be.
- 73 A személyek szabad mozgásának elvén alapuló Unióban, amely az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésében elismeri azt, hogy minden polgárnak joga van az attól eltérő tagállam területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz, amelynek állampolgára vagy lakosa, nem feltételezhető, hogy feltétlenül és minden esetben különleges kapcsolat áll fenn az első végrehajtó tagállam és a keresett személy között, aki ugyanis lehet a második vagy a harmadik végrehajtó tagállam, vagy akár olyan tagállam állampolgára és/vagy lakosa is, amely nem érintett az e személy ellen kibocsátott európai elfogatóparancsok

láncolatában. A keresett személy így ideiglenesen az első végrehajtó tagállam területén is tartózkodhat anélkül, hogy fennállna bármilyen, olyan jelentőségű kapcsolat e tagállammal, amely bizonyítaná az e tagállam társadalmába való bizonyos fokú integrációt (lásd a fent hivatkozott Kozłowski-ügyben hozott ítélet 36., 37., 48. és 53. pontját).

- 74 Márpedig ha ezen esetek mindegyikében szükséges lenne az első végrehajtó tagállam hozzájárulása, e tagállamnak sem lenne lehetősége a kerethatározat 4. cikkének 6. pontjára és 5. cikkének 3. pontjára való hivatkozásra. Így még e rendelkezések szövegében is benne rejlik annak a lehetősége, hogy a keresett személy nem töltheti ki esetlegesen a büntetését abban a tagállamban, amelynek állampolgára vagy lakosa, vagy ahol tartózkodik.
- 75 Egyébként emlékeztetni kell arra, hogy amikor – csakúgy, mint az alapügyben – a keresett személy az első végrehajtó állam állampolgára vagy lakosa, ez utóbbi továbbra is hivatkozhat a kerethatározat 4. cikkének 6. pontjára és 5. cikkének 3. pontjára, amikor állást foglal e személynek mind az első, mind pedig a második átadásáról. Ebben az esetben az érintett személynek az esettől függően az első végrehajtó tagállamban kell maradnia, vagy pedig az ezen 5. cikk 3. pontjában szereplő feltételnek megfelelően vissza kell szállítani őt e tagállamba, vagy pedig továbbra is a második végrehajtó tagállamban kell maradnia.
- 76 Végül nem kérdőjelezi meg az előző elemzést a finn és a francia kormánynak a tárgyaláson elhangzott azon állítása sem, miszerint a kerethatározat 27. és 28. cikkében bevezetett szabályok alapvető jelentőséggel bírnak, amelyet bizonyít egyrészt az, hogy e rendelkezések nem szerepeltek a Bizottság eredeti javaslatában (az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló tanácsi kerethatározatra vonatkozó javaslat [COM(2001) 522 végleges]), másfelől e cikkek (1) bekezdésének tartalma, amely előírja, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságok még akkor is rendelkezhetnek másképp az átadásra vonatkozó határozataikban, ha a tagállamok előzetesen lemondtak e szabályok alkalmazásáról.
- 77 Ugyanis, noha – amint a jelen ítélet 64. és 65. pontjában felidézésre került – az említett 27. és 28. cikk bizonyos konkrét hatásköröket ruház a tagállamokra az európai elfogatóparancs végrehajtása során, e rendelkezéseket – mivel az e kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében kimondott kölcsönös elismerés elve alóli eltérést engedő szabályokat írnak elő – nem lehet úgy értelmezni, mint amelyek a kerethatározat által kitűzött azon cél semlegesítéséhez vezetnek, amely a tagállamok igazságügyi hatóságai közötti átadások megkönnyítésére és meggyorsítására irányul, azon kölcsönös bizalomra tekintettel, amelynek fenn kell állnia közöttük. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amint a kerethatározat 28. cikkének (3) bekezdéséből kiderül, a végrehajtó igazságügyi hatóságoknak főszabály szerint hozzá kell járulniuk a további átadáshoz. A hatóságok az esettől függően csak akkor tagadhatják meg vagy kötelesek megtagadni a hozzájárulásukat, ha az e kerethatározat 3–5. cikkében szerelő feltételek teljesülnek.
- 78 Egyébként a végrehajtó tagállam általi, a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdésében megkövetelt hozzájárulásnak nem tulajdonítható olyan jelentőség, amelyet a finn és a francia kormány kíván tulajdonítani, mivel e cikk (2) bekezdésének a) pontja alapján az érintett személynek a további átadásához való pusztán hozzájárulása elegendő ahhoz, hogy ne álljon fenn a végrehajtó tagállam hozzájárulásának beszerzésére irányuló kötelezettség.
- 79 Ebből következik, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló ügyben az M. West helyzetében lévő személy átadásához való, a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdésében előírt hozzájárulást kizárólag a második végrehajtó tagállamnak, vagyis Magyarországnak kell megadnia. Mivel a jelen esetben kérte és megkapta a hozzájárulást a harmadik végrehajtó tagállam, ez utóbbi tagállam igazságügyi hatóságainak kell az érintett személy átadását foganatosítani, kivéve ha e hatóságok úgy ítélik meg, hogy a kerethatározat 3–5. cikkében szereplő valamely rendelkezésre kell hivatkozniuk, amit az alapügy körülményeire tekintettel kell értékelniük.

- 80 A fenti megfontolások összességére figyelemmel a feltett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha valamely személlyel szemben egymást követő európai elfogatóparancsok alapján több átadást fogatosítanak a tagállamok között, e személynek az őt utoljára átadó tagállamtól eltérő tagállamnak való további átadása kizárólag annak a tagállamnak a hozzájárulásától függ, amely ezen utolsó átadást fogatosította.

A költségekről

- 81 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha valamely személlyel szemben egymást követő európai elfogatóparancsok alapján több átadást fogatosítanak a tagállamok között, e személynek az őt utoljára átadó tagállamtól eltérő tagállamnak való további átadása kizárólag annak a tagállamnak a hozzájárulásától függ, amely ezen utolsó átadást fogatosította.

Aláírások